

Δομήνικος Κοντολέων

Doomed

(έργο σε δύο πράξεις)

*Πολλές φορές
είναι δύσκολο
ν' αποκαλύψεις
το πραγματικό
σου πρόσωπο...*

Ο Δομήνικος Κοντολέων γεννήθηκε στις 8 Νοεμβρίου 1980 στην Αθήνα.

Έχει εργαστεί ως δημοσιογράφος στον έντυπο Τύπο. Δούλεψε επίσης στην Ελληνική Εθνική Επιτροπή της UNICEF (Τομέας Επικοινωνίας). Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια δημιουργικής και θεατρικής γραφής και είναι μέλος της θεατρικής ομάδας «Acting How?».

Έχει γράψει 4 βιβλία, με θέμα την ιστορία των Παναθηναϊκού, Ολυμπιακού, ΑΕΚ (2007-Εκδόσεις Παπαδόπουλος) και της Εθνικής Ομάδας (2008-Εκδόσεις Παπαδόπουλος).

Στο προσωπικό του blog, <https://dominikos.blogspot.com/> διατίθενται ελεύθερα προς ανάγνωση τα 4 θεατρικά έργα, που μέχρι σήμερα έχει δημιουργήσει.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6973396879

E-mail: dominikos26@gmail.com

Facebook: Dominikos Kontoleon

Το θεατρικό έργο γράφτηκε στα πλαίσια του Τρίτου Εργαστηρίου Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη, με θέμα την ερωτική αυτοκτονία. Είναι εμπνευσμένο από τον δημοφιλή ήρωα κόμικ, Δικαστή Ντρεντ (Judge Dredd).

Το θεατρικό έργο «Doomed» του Δομήνικου Κοντολέων διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Φεντερίκο

Έλλα

Σοφία

Δικαστής Ντρεντ

Ρομπέρτο

Μαρτσέλο

Άνδρας (όμορφος)

Άνδρας (μεγαλόσωμος)

Αστυνομικός (βωβός ρόλος)

Μητέρα Φεντερίκο (βωβός ρόλος)

Πατέρας Φεντερίκο (βωβός ρόλος)

Φωνή

Συμμαθητές Φεντερίκο

Πλήθος

(***) Εκτός των δυο πρωταγωνιστών, οι υπόλοιποι ηθοποιοί θα μπορούσαν να παίξουν παραπάνω από έναν ρόλους).

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Φεντερίκο ετοιμάζεται να πάει στο πρώτο του αποκριάτικο πάρτυ. Αγαπημένος του ήρωας είναι ο δικαστής Ντρεντ του οποίου το κοστούμι και τη μάσκα φορά. Γυρίζοντας σπίτι του, διαπιστώνει πως δεν μπορεί να βγάλει τη μάσκα, η οποία είναι σα να έχει κολλήσει στο πρόσωπό του. Μη μπορώντας να κάνει διαφορετικά, αναγκάζεται να ζήσει έτσι.

Όλοι τον αποφεύγουν, μέχρι που αποφασίζει να φορέσει μια άλλη όμορφη μάσκα, πάνω από αυτή του Ντρεντ. Τότε γνωρίζει τη γυναίκα της ζωής του, την Έλλα. Αποφασίζουν να μείνουν μαζί και τότε ο Φεντερίκο της αποκαλύπτει το μυστικό του. Μόλις η Έλλα μαθαίνει την αλήθεια, τον εγκαταλείπει. Ο Φεντερίκο, απογοητευμένος, καταλαβαίνει πως ποτέ του δε θα ζήσει μια φυσιολογική ζωή. Και δίνει ένα απρόσμενο τέλος στην ιστορία του...

*Το σημαντικότερο πράγμα
που θα μάθεις ποτέ είναι
ν' αγαπάς και ν' αγαπιέσαι...*

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1.

Ακούγεται το τραγούδι Nature Boy του Nat King Cole. Καθώς η μουσική χαμηλώνει, βλέπουμε ένα παιδικό δωμάτιο. Σιγά σιγά τα φώτα ανάβουν. Ένα αγόρι σφουρίζει χαρούμενα και κρατά στα χέρια του μια αποκριατική στολή του Δικαστή Ντρεντ. Φαίνεται πολύ ευτυχισμένος.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Σήμερα θα φορώ την καλύτερη στολή. Όλα τα κορίτσια θα με κοιτούν. Κι' αυτό χάρη σε σένα φίλε μου Ντρεντ.

(Αρχίζει να φορά τη στολή).

Και να... Τώρα που βάζω τη στολή γίνομαι πανίσχυρος. Μπορώ να τα βάλω με όλους. Να τους κάνω να με φοβούνται.

(Πιάνει στα χέρια του τη μάσκα και την κοιτά).

Κι αυτή η μάσκα... Μου προκαλεί ρίγος. Μόλις τη φορέσω θα μετατραπώ πλέον ολοκληρωτικά στον Δικαστή Ντρεντ. Σε αυτόν που...

(Διακόπτει τη φράση του, κλείνει τα μάτια και χαμογελά, σα να βλέπει κάτι πολύ ωραίο).

Είμαι ο Δικαστής Ντρεντ. Κυνηγώ τους παρανόμους και επιβάλλω δικαιοσύνη. Κανείς δεν μπορεί να μου αντισταθεί. Όλοι με φοβούνται.

(Με σταθερή και επιβλητική φωνή).

Ακίνητοι όλοι. Συλλαμβάνεστε.

(Ανοίγει τα μάτια του).

Ποτέ δε μου άρεσαν τα καρτούν. Σιχαινόμουν τον Ντόναλντ, τον Μίκυ και όλη αυτή την κουστωδία. Πάντα μου άρεσαν οι δυνατοί. Εκείνοι που έπιαναν τους κακούς και όλοι τους θαύμαζαν. Φόραγαν μια μάσκα και γινόντουσαν άλλοι. Ο Σούπερμαν, ο Μπάτμαν. Ασθενικοί, αδιάφοροι στην κανονική τους ζωή. Κανείς δεν τους φανταζόταν υπερήρωες.

Μέχρι που γνώρισα εσένα Ντρεντ. Τους ξεπερνάς όλους. Μία δεν πιάνουν μπροστά σου ο Κλαρκ Κεντ και ο Μπρους Γουέιν. Δε χρειάζεται να κρύβεσαι από κανέναν. Είσαι απλά ο Δικαστής Ντρεντ. Το πρότυπο μου. Θέλω να γίνω σαν κι εσένα.

(Φορά τη μάσκα)

Αυτή η μάσκα με κάνει να νιώθω ένας άλλος. Είμαι πλέον εσύ φίλε μου Ντρεντ.

Και σήμερα θα κάνω θραύση. Όλοι θα με βλέπουν και θα υποκλίνονται στο μεγαλείο μου. Στο μεγαλείο μας.

(Σκοτάδι. Μια βροντερή φωνή ακούγεται).

ΦΩΝΗ: Ποτέ δεν παραβαίνω το νόμο. Εγώ είμαι ο νόμος.

(Τα φώτα ανοίγουν ξανά).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ακριβώς. Εγώ είμαι ο νόμος. Εγώ.

(Γελά σαρδόνια. Κοιτά προς το κοινό).

Όμως και οι δικές σας ζωές μου ανήκουν αγαπητοί μου. Εγώ θ' αποφασίσω αν είστε ένοχοι για τα αδικήματα που έχετε διαπράξει. Δε δικαιούστε καμίας υπεράσπισης. Σε μένα ανήκει η τύχη σας. Το μέλλον σας. Κι αν η ετυμηγορία μου είναι ένοχος... Δε θέλετε να ξέρετε τι σας περιμένει. Αν πάλι σας βρω αθώους...

Μην ελπίζετε όμως. Όλοι θα έχετε κάνει κάτι για το οποίο θα ντρέπεστε. Κανείς σας δεν μπορεί να είναι εντελώς αθώος. Ελάτε, παραδεχτείτε το. Μη φοβάστε, πείτε μου την αλήθεια και θα είμαι επιεικής.

Αυτό δεν ισχύει φυσικά. Ποτέ μου δεν έχω δείξει επιείκεια σε κάποιον που αποδεδειγμένα έχει παρανομήσει. Ούτε και πρόκειται να το κάνω. Εγώ είμαι ο νόμος.

(Σκοτάδι).

Είμαι έτοιμος. Ας ξεκινήσει το πάρτυ.

(Πάντα στο σκοτάδι, ακούμε μια πόρτα να κλείνει και μετά βήματα).

2.

Τα φώτα ανοίγουν και πάλι. Το σκηνικό έχει αλλάξει. Πολλά παιδιά ντυμένα με αποκριατικές στολές μιλούν μεταξύ τους. Στο βάθος εμφανίζεται ο Φεντερίκο.

ΚΟΡΙΤΣΙ: Τι όμορφη στολή είναι αυτή Φεντερίκο; Σκίζεις.

ΑΓΟΡΙ: Που τη βρήκες αυτή την τέλεια στολή ρε φίλε; Μακράν η καλύτερη του πάρτυ.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν είμαι υπέροχος;

(Κάποια κορίτσια συζητούν μεταξύ τους. Ο Φεντερίκο παρατηρεί μια πολύ όμορφη κοπέλα. Καρφώνει το βλέμμα του επάνω της. Εκείνη φαίνεται βιαστική).

ΚΟΡΙΤΣΙ: Φεντερίκο σε είχα παρεξηγήσει. Δεν περίμενα ποτέ πως θα έκρυβες τέτοια δύναμη μέσα σου. Αυτή η μάσκα σε κάνει άλλον άνθρωπο.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Το ξέρω. Όμως... Ποια είναι αυτή η κοπέλα στο βάθος;

ΚΟΡΙΤΣΙ: Για ποια λες;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Να για εκείνη εκεί, την μελαχροινή.

(Η κοπέλα βάζει το παλτό της και φεύγει).

ΚΟΡΙΤΣΙ: Α, είναι η αδελφή της Σοφίας, που κάνει το πάρτυ, αλλά φεύγει γιατί την έχουν καλέσει κάποιου άλλου νομίζω.

(Πριν προλάβει ν' απαντήσει, ο Φεντερίκο νιώθει κάποιον να τον σπρώχνει. Γυρίζει και βλέπει ένα αγόρι, ντυμένο Τζακ Σπάροου, να τον κοιτά υποτιμητικά).

ΜΑΡΤΣΕΛΟ: Τι έγινε αγορίνα μου; Τι έχεις ντυθεί; Αποτυχημένος κοσμοναύτης; Χαχαχαχα.

(Ο Φεντερίκο τον κοιτά θυμωμένα).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μόνο εσύ θα μπορούσες να πεις κάτι τέτοιο Μαρτσέλο. Καλά, δεν γνωρίζεις τον δικαστή Ντρεντ; Τον πιο δυνατό άνθρωπο σε ολόκληρο το σύμπαν;

ΜΑΡΤΣΕΛΟ: Ακόμα λοιπόν έχεις αυτό το πρόβλημα κατωτερότητας; Μα νομίζεις καημένε μου πως απλά επειδή ντύθηκες Δικαστής Τζεντ, ή όπως αλλιώς τον λένε, ότι θα καταφέρεις κάτι; Από βδομάδα που θα σε δουν όπως είσαι στην πραγματικότητα, χωρίς τη μάσκα, πάλι ένα μηδενικό θα γίνεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ (κλαίγοντας): Μα γιατί το κάνεις αυτό; Όχι. Δε θα σ' αφήσω.

Εγώ είμαι ο πιο δυνατός. Εγώ είμαι ο νόμος.

(Σκοτάδι. Στη σκηνή φωτίζονται αχνά μόνο ο Φεντερίκο με τον Μαρτσέλο. Ακούγονται μόνο οι φωνές τους).

ΜΑΡΤΣΕΛΟ: Δεν έχω τίποτα να φοβηθώ από σένα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Σε όλη την ιστορία της ανθρωπότητας πάντα ο πιο ισχυρός ήταν εκείνος που επικρατούσε. Αυτός ήταν και είναι ο κανόνας. Ο Ροβεσπιέρος ας πούμε. Όταν ήταν ισχυρός έφτασε να κερδίσει τη Γαλλική Επανάσταση και να ηγηθεί της χώρας του. Όταν σταμάτησε να είναι, οδηγήθηκε στο θάνατο. Με τον ίδιο ταπεινωτικό τρόπο που εκτελούσε τους αντιπάλους του. Θεε να σου πω κι άλλα;

ΜΑΡΤΣΕΛΟ: Ξεχνάς όμως τον Δαβίδ με τον Γολιάθ...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ήταν στ' αληθεία ο Δαβίδ ο αδύναμος σ' εκείνη την ιστορία; Δεν το νομίζω...

ΜΑΡΤΣΕΛΟ: Λυπάμαι για σένα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Τον εαυτό σου πρέπει να λυπάσαι. Έχεις τόσο χαμηλή αυτοεκτίμηση, που το μόνο που σκέφτηκες ήταν να υποδυθείς έναν ημίτρολο πειρατή.

ΜΑΡΤΣΕΛΟ: Μα πραγματικά αυτό είναι το ονειρό σου; Να ζεις σε μια δυστοπική πόλη, βουτηγμένη στο έγκλημα και απλά να αυτό-επιβεβαιώνεσαι συλλαμβάνοντας αποτυχημένους εγκληματίες;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Είμαι ο δυνατότερος όλων. Δε χρειάζομαι τίποτα άλλο.

ΜΑΡΤΣΕΛΟ: Και τι θα την κάνεις όλη αυτή τη δύναμη χωρίς κανένα συναίσθημα; Σου αρκεί; Δε θεε ν' αγαπήσεις και ν' αγαπηθείς; Στ' αλήθεια θα προτιμούσες να ήσουν όντως ο Δικαστής Ντρεντ;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Φυσικά. Τι να την κάνω την αγάπη; Δεν την χρειάζομαι. Όποια γυναίκα θέλω θα είναι δική μου. Ποια θα τολμήσει να αντιταχθεί σε τόση δύναμη;

ΜΑΡΤΣΕΛΟ: Γίνεσαι φτηνός...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Αρκετά είπες. Δε θα μιλήσεις άλλο. Ως εδώ.

(Ο Φεντερίκο αρπάζει από το λαιμό τον Μαρτσέλο. Απόλυτο σκοτάδι. Ακούμε δύο ξερούς ήχους σαν κάτι να σπάει σε πολλά κομμάτια. Τα φώτα ανοίγουν. Ο Φεντερίκο όρθιος κοιτά τον Μαρτσέλο να ψυχορραγεί).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ *(προς το κοινό):* Είδατε λοιπόν αγαπητοί μου τι παθαίνουν όσοι είναι αδύναμοι; Κι αυτό ήταν μόνο η αρχή. Σύντομα θα έρθει και η σειρά σας. Έχετε πια ελάχιστο χρόνο για να παραδεχθείτε την ενοχή σας. Αν και αυτό δε θα σας γλιτώσει. Εγώ είμαι ο νόμος.

(Γυρίζει την πλάτη του στο κοινό και αποχωρεί από τη σκηνή).

3.

Ξανά στο δωμάτιο του Φεντερίκο. Με αργές κινήσεις, αρχίζει να βγάζει τη στολή του.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Θρίαμβος! Δεν υπήρξα ποτέ πιο ευτυχισμένος. Όλοι υποκλίθηκαν στη δύναμή μου. Σ' αγαπάω Ντρεντ. Μου άλλαξες τη ζωή.

(Μετά τη στολή, κάνει κίνηση για να βγάλει τη μάσκα. Όμως δεν τα καταφέρνει. Η μάσκα έχει κολλήσει στο πρόσωπό του. Ξαναπροσπαθεί. Αποτυγχάνει και πάλι).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Τι γίνεται; Γιατί δεν μπορώ να βγάλω τη μάσκα; Δεν μπορεί να συμβαίνει στ' αλήθεια κάτι τέτοιο. Δεν...

(Σκοτάδι. Ακούγονται δυνατοί θόρυβοι σαν πυροβολισμοί. Το φως επανέρχεται μόνο σε κάποια γωνία της σκηνής. Ακούγεται η ίδια βροντερή φωνή με αυτή της πρώτης σκηνής).

ΦΩΝΗ: Κάποτε ήμουν κι εγώ παιδί. Ναι. Γιατί σας φαίνεται περίεργο; Νομίζετε πως πάντα είχα αυτή την επιβλητική όψη; Όχι δα. Κι ύστερα...

Ύστερα έπρεπε να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου. Η κοινωνία σάπιζε. Δε μπορούσα. Δε γινόταν να κάθομαι χωρίς να κάνω κάτι. Κι αποφάσισα να γίνω πρωταγωνιστής. Δεν υπάρχουν ρόλοι για κομπάρσους σ' αυτό το έργο.

Κι έτσι να 'μαι τώρα στη σκηνή, πάντα έτοιμος ν' αποδώσω δικαιοσύνη. Εγώ ο Δικαστής Ντρεντ. Γιατί... εγώ είμαι ο νόμος.

(Η σκηνή πλημμυρίζει και πάλι από φως. Ο Φεντερίκο φαίνεται τώρα πιο ήρεμος).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Πίστεψα τόσο πολύ σε σένα Ντρεντ που γίναμε ένα. Είμαι εσύ.

Είναι υπέροχο. Θα γίνω πανίσχυρος για πάντα. Για πάντα τ' ακούτε; Και πάλι σκοτάδι στη σκηνή. Ακούγεται μια πόρτα να κλείνει. Τα φώτα ανοίγουν ξανά.

Στο δωμάτιο τώρα βρίσκεται μια κοπέλα.

ΕΛΛΑ (προς το κοινό): Καλησπέρα σας. Είμαι η Έλλα και πριν συνεχίσω θα ήθελα να ξέρετε πως είμαι όμορφη. Πολύ όμορφη. Πάμε παρακάτω τώρα...

Λένε πως η ομορφιά δεν είναι το παν. Λένε πως πάνω απ' όλα είναι η αγάπη, το συναίσθημα. Ξέρετε τι πιστεύω;

Μπούρδες.

(Παίρνει ύφος αηδίας).

Σήμερα η αδελφή μου έκανε αποκριάτικο πάρτυ. Είπα να κάτσω λίγο, άλλωστε οι καλοί τρόποι αυτό επιβάλλουν.

Τι πλήξη Θεέ μου.

Η μια στολή χειρότερη από την άλλη. Καουμπούδες, ινδιάνοι και ό,τι πιο βλακώδες μπορείτε να φανταστείτε. Όμως ο χειρότερος ήταν ένας τύπος που είχε ντυθεί... Αληθεια τι είχε ντυθεί; Δεν μπορώ να πω με βεβαιότητα. Κάτι απροσδιόριστο. Και κάποια στιγμή ένιωσα να έχει καρφώσει το βλέμμα του πάνω μου. Κρούς ιδρώτας με έλουσε. Βρήκα μια δικαιολογία ότι κάπου με είχαν καλέσει κι όπου φύγει φύγει. Άλλωστε είχε καταντήσει κουραστικό ν' αναγκάζομαι να υπομένω τα πειράγματα όλων των αγοριών εκεί πέρα. Δεν πιστεύω να νομίσατε πως μόνο αυτός ο σαχλός με κοίταγε; Δε σας είπα πως είμαι όμορφη;

(Φτιάχνει τα μαλλιά της).

Όταν ήμουν μικρή σιχαινόμουν να παίζω με κούκλες. Όλες τους μου φαίνονταν πιο όμορφες από μένα. Και δεν επιτρέπω σε καμία να είναι πιο όμορφη από μένα.

(Πιάνει έναν καθρέφτη και κοιτάζεται).

Τώρα θυμήθηκα ένα παραμύθι που μου έλεγαν μικρή. Για μια κοπελίτσα, τη Χιονάτη, που είχε μια κακιά, λέει, μητριά που την κυνηγούσε επειδή ένας καθρέφτης, να σαν αυτόν εδώ, της έλεγε τάχα πως ήταν πιο όμορφη από εκείνην.

Φυσικά στο τέλος, όπως συμβαίνει σε αυτά τα φριχτά παραμύθια που μας διάβαζουν όταν είμαστε μικρά, η Χιονάτη γλίτωσε και η μητριά μας άφησε χρόνους.

Τι κρίμα αλήθεια. Να ξέρεις πως είσαι η πιο όμορφη και να ζητάς επιβεβαίωση από έναν καθρέφτη.

(Κοιτά τον καθρέφτη κοροϊδευτικά).

Καθρέφτη, καθρεφτάκι μου, ποια είναι η πιο όμορφη απ' όλες;

(Σοβαρεύει το ύφος της).

Αυτό είναι το κακό με τα παραμύθια. Μιλάνε για πράγματα παράλογα.

Ανέφικτα.

Εγώ είμαι όμορφη και το ξέρω. End of story.

Σκοτάδι στη σκηνή. Ακούγονται πάλι ήχοι πυροβολισμών. Τα φώτα ανοίγουν. Στο δωμάτιο ξανά ο Φεντερίκο.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Λοιπόν Ντρεντ, τώρα που έχω τη δύναμή σου ξέρεις τι πρέπει να κάνουμε; Να ψάξουμε για εκείνο το κορίτσι από το πάρτυ. Πόσο όμορφο ήταν... Κι έφυγε τόσο ξαφνικά... Θα το βρω όμως και είμαι σίγουρος πως δε θα μου αντισταθεί. Κανείς δεν μπορεί ν' αντισταθεί στο μεγαλείο μου. Στο μεγαλείο μας. Καληνύχτα.

(Ξαπλώνει στο κρεβάτι. Σκοτάδι).

4.

Περίπου ένα χρόνο μετά. Σκηνικό, ένα δάσος. Πολύ χαμηλό φως στη σκηνή. Ο Φεντερίκο ξαπλωμένος στο χώμα. Κλαίει γοερά.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πως έφτασα εδώ; Εγώ, ο πιο δυνατός του πλανήτη. Τώρα...

(Πιάνει το κεφάλι του).

Διωγμένος.

Όλοι με βλέπουν σαν τέρας. Μήπως όμως πάντα αυτό ήμουν; Ένα μικρό τερατάκι που αναζητούσε το προσωπίο κάποιου άλλου για να μπορέσει να υπάρξει;

(Βάζει τα χέρια του στο χώμα, τα σηκώνει και μετά αφήνει να πέσει το χώμα μέσα από τα δάχτυλά του).

Οι πρώτοι που με έδιωξαν ήταν οι γονείς μου.

Ύστερα στο σχολείο.

Καθηγητές, συμμαθητές, φίλοι, όλοι με έδειχναν με τη σιχασιά αποτυπωμένη στο βλέμμα τους. Προσπάθησα να χρησιμοποιήσω τη δύναμη μου. Απέτυχα...

(Γυρίζει προς το κοινό).

Κι έτσι βρέθηκα στο δρόμο...

Οι περαστικοί άλλαζαν πεζοδρόμιο, κοιτώντας με αηδιασμένοι και τρομαγμένοι μαζί.

Κρύφτηκα, μέχρι το σκοτάδι να απλωθεί στην πόλη. Κι ύστερα, σύρθηκα μέχρι ετούτο εδώ το δάσος.

(Ακούγονται κρωξίματα κορακιών).

Μόνη μου παρέα πια αυτά τα τρομακτικά πουλιά...

Κανείς άλλος δεν πλησιάζει εδώ.

Εμένα όμως αυτό το σκοτάδι είναι το νέο μου σπίτι.

(Ακούγονται βαριά βήματα).

Τι θόρυβος είναι αυτός;

Νομίζω πως κάποιος έρχεται...

Ένας αστυνομικός μπαίνει στη σκηνή. Ο Φεντερίκο κρύβεται χωρίς να τον αντιληφθεί. Εξερευνά για λίγο το χώρο τριγύρω του και στη συνέχεια φεύγει εκνευρισμένος. Ο Φεντερίκο επιστρέφει στο κέντρο της σκηνής.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Τόσο χαμηλά έχω πέσει λοιπόν; Έφτασα στο σημείο να με κυνηγούν;

(Γυρίζει προς το κοινό).

Όλα αυτά μου θυμίζουν μια ιστορία που είχα διαβάσει πριν μερικά χρόνια. Για έναν άνθρωπο που λίγο μετά τη γέννηση του, είδε το πρόσωπό του να παραμορφώνεται.

Άνθρωπο ελέφαντα τον ονόμασαν και κατέληξε απόβλητος απ' όλους να τον γυρνάν σαν θέαμα στα πανηγύρια. Μέχρι που πέθανε και λυτρώθηκε.

Εγώ ευτυχώς έχω ακόμα τη μάσκα. Όσο αποκρουστική κι αν δείχνει, αυτό που υπάρχει από πίσω είναι ακόμα πιο απαίσιο. Θα καταστήσω να με δείχνουν στα τσίρκα για να γελάει ο κόσμος.

Καλύτερα λοιπόν με τη μάσκα.

(Το πρόσωπο του φωτίζεται).

Ξέρω τι πρέπει να κάνω. Πρέπει να ψάξω για εκείνη την κοπέλα. Είναι το μόνο που μου δίνει κουράγιο. Πρέπει να τη βρω. Κι ίσως η ομορφιά της να σώσει το τέρας. Να το μετατρέψει σε κάτι ωραίο.

Κάπως έτσι δε συνέβη και στην ιστορία της Πεντάμορφης και του Τέρατος; Το τέρας πέθανε και στη συνέχεια επέστρεψε ως ένας πανέμορφος πρίγκηπας. Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

(Χαμογελά).

Πόσο μου άρεσαν τα παραμύθια που μας έλεγαν όταν ήμασταν μικροί... Τα θυμάμαι όλα με την παραμικρή λεπτομέρεια. Ξέρετε τι καλό έχουν; Σε βοηθούν να πιστέψεις πως όλα είναι δυνατά. Κάνουν το ανέφικτο, έφικτό.

(Σφίγγει τις γροθιές του αποφασισμένος).

Αυτό θα κάνω λοιπόν. Θα ψάξω παντού. Δε γίνεται να χάσω την ελπίδα. Δε θα καταλήξω κι εγώ ένας άνθρωπος ελέφαντας. Όχι, μπορώ να γλιτώσω. Αρκεί να τη βρω.

(Αποχωρεί με γρήγορο βήμα από τη σκηνή. Σκοτάδι).

5.

Νύχτα. Ο Φεντερίκο περπατάει στο δρόμο. Φαίνεται αναστατωμένος. Άξαφνα ακούγεται ένας δυνατός κρότος. Ο Φεντερίκο τρομαγμένος κρύβεται πίσω από έναν κάδο σκουπιδιών. Ένας μεγαλόσωμος άνδρας εισβάλλει στη σκηνή. Μοιάζει στον αληθινό Δικαστή Ντρεντ.

ΝΤΡΕΝΤ: Βγες έξω.

(Ο Φεντερίκο ξεπροβάλλει διστακτικά).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν μπορεί να είσαι εσύ. Δε γίνεται.

ΝΤΡΕΝΤ: Όλοι εμείς οι χάρτινοι ήρωες υπάρχουμε κάπου στη φαντασία των θαυμαστών μας. Κι όποτε χρειαστεί, ερχόμαστε να τους συναντήσουμε.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Κι εσύ για ποιανού το χατήρι πήρες σάρκα και οστά;

ΝΤΡΕΝΤ: Δεν ξέρεις;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μα εγώ δεν...

ΝΤΡΕΝΤ: Ήθελες τόσο πολύ να γίνεις εγώ, που δε μπορούσα να μείνω αδιάφορος.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ήταν το όνειρό μου.

ΝΤΡΕΝΤ: Ακόμη είναι.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Τότε γιατί...

ΝΤΡΕΝΤ: Αμφιταλαντεύεσαι. Γί' αυτό.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πιο σίγουρος δεν υπήρξα ποτέ.

ΝΤΡΕΝΤ: Νομίζεις...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Η δύναμη είναι το παν.

ΝΤΡΕΝΤ: Είναι η μόνη αλήθεια.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν κάνεις λάθος.

ΝΤΡΕΝΤ: Αυτό ήθελα ν' ακούσω.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μπορείς να φύγεις τώρα λοιπόν.

ΝΤΡΕΝΤ: Όχι πριν βεβαιωθώ ότι...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Τι,

ΝΤΡΕΝΤ: Εσύ είσαι εγώ.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Είμαι. Πάντα ήμουν.

ΝΤΡΕΝΤ: Εύγε.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Όμως...

ΝΤΡΕΝΤ: Ξέρω. Αναρωτιέσαι τι να κάνεις με όσους σε κυνηγούν.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ακριβώς.

ΝΤΡΕΝΤ: Άκου τότε.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ναι, αλλά...

(Δεν προλαβαίνει να ολοκληρώσει τη φράση του, καθώς ο Ντρεντ τον σπρώχνει με δύναμη και τον ρίχνει κάτω).

ΝΤΡΕΝΤ: Μην ξαναμιλήσεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ *(κλαίγοντας):* Συγνώμη, δεν ήθελα να...

ΝΤΡΕΝΤ: Σκάσε.

(Ο Ντρεντ γυρνάει προς το κοινό. Ο Φεντερίκο πάντα πεσμένος κάτω).

ΝΤΡΕΝΤ: Κάποτε ένας σχεδιαστής αποφάσισε να δημιουργήσει έναν ήρωα που η μόνη του έγνοια θα ήταν να επιβάλλει το νόμο.

Έτσι γεννήθηκα. Με μόνο μου σκοπό να τιμωρώ το άδικο. Αυτή ήταν η αποστολή που μου ανατέθηκε. Τώρα όμως...

(Ο Φεντερίκο που έχει ανασηκωθεί τον διακόπτει. Ο Ντρεντ γυρνάει προς το μέρος του).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Να σε ρωτήσω κάτι;

ΝΤΡΕΝΤ: Σ' ακούω.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Αν το ήθελες, θα μπορούσες ν' αλλάξεις;

ΝΤΡΕΝΤ: Όχι.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Επειδή φοβάσαι;

ΝΤΡΕΝΤ: Ποτέ. Τίποτα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Τρέμεις πως αν γίνεις διαφορετικός ο κόσμος θα σε απορρίψει.

ΝΤΡΕΝΤ: Τρέμω; *(γελάει σαρκαστικά).* Εγώ τρέμω; Μη μιλάς άλλο. Φτάνει.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Κανείς δε θα διαβάξει τις περιπέτειές σου, θα εξαφανιστείς.

ΝΤΡΕΝΤ: Νομίζεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ *(Χωρίς να του δίνει σημασία):* Θα μείνεις μόνο μια ανάμνηση.

ΝΤΡΕΝΤ: Γιατί το κάνεις αυτό;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Συγνώμη.

ΝΤΡΕΝΤ: Οι δυνατοί δε ζητούν συγνώμη.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν ήμουν πάντα σαν κι εσένα.

ΝΤΡΕΝΤ: Τώρα είσαι.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Το πιστεύεις στ' αλήθεια;

ΝΤΡΕΝΤ: Φυσικά.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Θέλω να μου το ξαναπείς... Ξέρεις...

ΝΤΡΕΝΤ: Εσύ είσαι εγώ.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Είμαι.

ΝΤΡΕΝΤ: Ο άξιος διάδοχός μου.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Την πήρα την απόφαση μου.

ΝΤΡΕΝΤ: Μην προσπαθήσεις ποτέ να με βγάλεις από πάνω σου.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μόνο εσύ μπορείς να με δεις όπως πραγματικά είμαι.

ΝΤΡΕΝΤ: Είσαι αυτό που φαίνεσαι.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ναι.

ΝΤΡΕΝΤ: Θα βλέπουν εμένα στο πρόσωπό σου.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ (μηχανικά): Ναι.

ΝΤΡΕΝΤ: Η εικόνα είναι δυνατότερη κι από χίλιες λέξεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Έτσι λένε.

ΝΤΡΕΝΤ: Θα τρομάζουν στην όψη σου.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Επιβάλλεται.

ΝΤΡΕΝΤ: Θα περιμένουν να τους επιβληθείς.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Το κατάλαβα πια.

ΝΤΡΕΝΤ: Ποιο πράγμα;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν υπάρχει καμιά διαφορά ανάμεσά μας.

ΝΤΡΕΝΤ: Είμαστε ίδιοι.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ (επαναλαμβάνει αποφασιστικά): Είμαστε ίδιοι.

ΝΤΡΕΝΤ (πανηγυρικά): Η αποστολή μου ολοκληρώθηκε.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μη φύγεις ακόμα...

ΝΤΡΕΝΤ: Γιατί;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δε μου απάντησες πως ν' αντιμετωπίσω όσους με πολεμούν.

ΝΤΡΕΝΤ: Μα το ξέρεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Εννοείς πως...

ΝΤΡΕΝΤ: Η δύναμη είναι η μόνη λύση. Τα είπαμε αυτά.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Κι αν χρειαστεί να...

ΝΤΡΕΝΤ: Να φτάσεις στα άκρα;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ναι.

ΝΤΡΕΝΤ: Να μη διστάσεις. Ακόμη και να σκοτώσεις...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Να σκοτώσω;

ΝΤΡΕΝΤ: Σου είναι πρόβλημα;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν ξέρω αν...

ΝΤΡΕΝΤ (Εξαλλος): Αν δεν το κάνεις, σύντομα θα με αναζητήσεις και πάλι.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μπορώ να τα καταφέρω μόνος μου.

ΝΤΡΕΝΤ (Πιο ήρεμα): Μπορείς. Και θα το κάνεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ (Αποφασισμένος): Ναι. Θα κάνω ό,τι χρειαστεί. Για την ώρα, καληνύχτα. Και καλή τύχη.

(Ο Φεντερίκο γυρνά την πλάτη του και αποχωρεί με αργά βήματα από τη σκηνή. Ο Ντρεντ μένει μόνος του).

ΝΤΡΕΝΤ: Εγώ είμαι ο νόμος.

(Ο Ντρεντ χάνεται μέσα σε πυκνό καπνό και δυνατούς θορύβους. Η σκηνή μένει άδεια. Σκοτάδι).

6.

Μεσημέρι. Ο Φεντερίκο βρίσκεται σε ένα πάρκο. Κρυμμένος στους θάμνους παρακολουθεί τον κόσμο που περνά, ή κάθεται. Τα παιδιά που παίζουν, τα ζευγάρια που φιλιούνται, τους ηλικιωμένους που ξεκουράζονται. Δείχνει στενοχωρημένος.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Τόση ευτυχία και να μην μπορώ να τη ζήσω...

(Ένα αγοράκι τον πλησιάζει).

ΑΓΟΡΑΚΙ: Παιδάκι;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Εγώ;

ΑΓΟΡΑΚΙ: Ναι.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μα...

ΑΓΟΡΑΚΙ: Γιατί είσαι ντυμένος έτσι. Οι απόκριες πέρασαν πια.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Συμμετέχω σε μια θεατρική παράσταση και...

ΑΓΟΡΑΚΙ: Αααα... Κατάλαβα. Πόσο όμορφη η στολή σου πάντως. Κι αυτή η μάσκα...

(Ο Φεντερίκο τον διακόπτει απότομα).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Φύγε γρήγορα. Και μην κοιτάξεις πίσω σου.

(Το αγοράκι αρχίζει να κλαίει).

ΑΓΟΡΑΚΙ: Μαμάαααα.

(Ο Φεντερίκο απομακρύνεται. Κρύβεται ξανά για να μην τον βλέπουν).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ *(χαμηλόφωνα):* Μην κάνεις το ίδιο λάθος με μένα μικρέ.

Βγαίνει από το πάρκο στο δρόμο. Έχει κάνει μόλις λίγα βήματα, όταν σταματά ξαφνιασμένος. Έχει δει από μακριά μια κοπέλα. Μια πολύ όμορφη κοπέλα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Κάτι μου θυμίζει αυτό το κορίτσι. Αλλά δε γίνεται να είναι εκείνη...

Όμως... Τόσο όμορφη δεν υπάρχει άλλη στον κόσμο. Δεν μπορεί... Τα μάτια μου με γελούν.

(Αποφασισμένος).

Θα την πλησιάσω. Μόνο έτσι θα μάθω.

(Προχωρεί προς την κοπέλα, έχοντας ξεχάσει εντελώς την κατάστασή του. Έχει φτάσει αρκετά κοντά της, αλλά πριν προλάβει να αρθρώσει λέξη, περικυκλώνεται από μια ομάδα ανδρών. Ο ένας απ' αυτούς, ο πιο μεγαλόσωμος, τον πιάνει και τον κρατά σφιχτά).

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ντρέπεσαι;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μα εγώ...

ΑΝΤΡΑΣ: Τη βρίσκεις να μεταμφιέζεσαι και να παρενοχλείς όμορφες κοπέλες ε; Τώρα θα δεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Κάνετε λάθος. Όχι. Μη. Βοήθεια.

(Οι άνδρες τον ρίχνουν κάτω και τον κλωτσούν με δύναμη. Πέφτουν πάνω του. Του ρίχνουν γροθιές. Τον χτυπούν παντού. Ματώνει. Με δυσκολία καταφέρνει να τους ξεφύγει και σέρνεται έξω από τη σκηνή. Οι άνδρες τον κυνηγούν. Στη σκηνή τώρα έχει μείνει μόνη της η Έλλα. Δείχνει τρομοκρατημένη).

ΕΛΛΑ: Τρέμω σύγκορμη. Τι ήταν αυτό που ερχόταν προς το μέρος μου; Δεν πρόλαβα να το δω καλά. Ευτυχώς το έδιωξαν. Τι πήγα να πάθω...

(Στη σκηνή μπαίνει μια λίγο νεώτερη κοπέλα. Είναι η αδελφή της Έλλα, η Σοφία).

ΣΟΦΙΑ: Είσαι καλά;

ΕΛΛΑ: Πως το έμαθες;

ΣΟΦΙΑ: Καθώς ερχόμουν, άκουσα κάτι άνδρες να συζητούν.

ΕΛΛΑ: Το είδες λοιπόν;

ΣΟΦΙΑ: Ποιο;

ΕΛΛΑ: Τι φορτίο κουβαλάμε εμείς οι όμορφες;

ΣΟΦΙΑ: Να χαρείς, μην αρχίζεις πάλι.

ΕΛΛΑ: Ζηλεύεις ε;

ΣΟΦΙΑ: Για ποιο λόγο;

ΕΛΛΑ: Που είσαι άσχημη.

ΣΟΦΙΑ: Λοιπόν...

ΕΛΛΑ: Δεν ξέρεις τι να πεις.

ΣΟΦΙΑ: Έχεις πρόβλημα.

ΕΛΛΑ: Αδελφούλα παραλογίζεσαι.

ΣΟΦΙΑ: Κι αφού είσαι τόσο όμορφη, γιατί είσαι ακόμα μόνη σου;

ΕΛΛΑ: Τι είπες;

ΣΟΦΙΑ: Θα έπρεπε τ' αγόρια να κάνουν ουρά.

ΕΛΛΑ: Και που ξέρεις εσύ...

ΣΟΦΙΑ: Δεν μπορεί να μην το έχεις σκεφτεί.
ΕΛΛΑ: Ποιο;
ΣΟΦΙΑ: Πως κινδυνεύεις να μην αγαπηθείς πραγματικά ποτέ σου.
ΕΛΛΑ: Γίνεσαι σκληρή.
ΣΟΦΙΑ: Πρέπει.
ΕΛΛΑ: Γιατί;
ΣΟΦΙΑ: Μόνο έτσι θα καταλάβεις.
ΕΛΛΑ: Ξέρεις...
ΣΟΦΙΑ: Τι;
ΕΛΛΑ: Δεν είμαι τόσο σκληρή όσο δείχνω.
ΣΟΦΙΑ: Λες να μη γνωρίζω την αδελφή μου;
ΕΛΛΑ: Πάντα ήθελα...
ΣΟΦΙΑ: Ξέρω...
ΕΛΛΑ: Να γνωρίσω κάποιον διαφορετικό.
ΣΟΦΙΑ: Ξέρω σου λέω.
ΕΛΛΑ: Όλοι με προσεγγίζουν μόνο γι' αυτό που βλέπουν.
ΣΟΦΙΑ (κοροϊδευτικά): Η αμαρτία της ομορφιάς.
ΕΛΛΑ: Μη γίνεσαι πικρόχολη.
ΣΟΦΙΑ: Συγνώμη.
ΕΛΛΑ: Κι όμως.
ΣΟΦΙΑ: Έλα πες το επιτέλους.
ΕΛΛΑ: Μέσα μου είμαι ακόμη εκείνο το μικρό κορίτσι...
ΣΟΦΙΑ: Είσαι...
ΕΛΛΑ: Που θέλει απλά να αγαπήσει και ν' αγαπηθεί.
ΣΟΦΙΑ: Τι όμορφο συναίσθημα...
ΕΛΛΑ: Όχι γι' αυτό που βλέπουν κοιτάζοντάς το. Αλλά γι' αυτό που στ' αλήθεια είναι.
ΣΟΦΙΑ: Το είχα καταλάβει.
ΕΛΛΑ: Ποιο πράγμα;
ΣΟΦΙΑ: Ότι δεν είσαι τόσο σκύλα, όσο θέλεις να δείχνεις.
ΕΛΛΑ: Άμυνα είναι.
ΣΟΦΙΑ: Δεν τη χρειάζεσαι.

ΕΛΛΑ: Σοφία δεν...

ΣΟΦΙΑ: Μην πεις τίποτα άλλο.

ΕΛΛΑ: Σ' ευχαριστώ.

ΣΟΦΙΑ: Και να είσαι σίγουρη.

ΕΛΛΑ: Ότι;

ΣΟΦΙΑ: Σύντομα κάποιος θα σε ξεχωρίσει. Όπως το θες.

ΕΛΛΑ: Έχω πάψει πια να ελπίζω.

ΣΟΦΙΑ: Μην το κάνεις αυτό στον εαυτό σου.

ΕΛΛΑ: Πρέπει να φύγουμε.

*(Η Έλλα με τη Σοφία αποχωρούν από τη σκηνή αγκαλιασμένες.
Έχει αρχίσει να βρέχει. Επιταχύνουν το βήμα τους. Σκοτάδι).*

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

7.

Μεσημέρι. Ο Φεντερίκο έχει φτάσει έξω από το παλιό του σπίτι. Πλησιάζει στην είσοδο. Βλέπει ένα παιδί να παίζει στον κήπο. Κοντοστέκεται.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Αυτό το αγοράκι κάπου το έχω ξαναδεί. Μα τι δουλειά έχει στο σπίτι μου; Και οι γονείς μου που βρίσκονται; Γι' αυτούς είμαι εδώ.

(Το αγοράκι βλέπει τον Φεντερίκο. Σταματά το παιχνίδι του και τον φωνάζει).

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Γεια σου. Με λένε Ρομπέρτο.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ (ξαφνιασμένος): Σ' εμένα μιλάς;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Ήλπιζα πως θα σε ξαναδώ...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Γνωριζόμαστε;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Δε θυμάσαι; Στο πάρκο...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Το παιδάκι που με είχε πλησιάσει...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Ακριβώς.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Εδώ μένεις;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Από τότε που γεννήθηκα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν έχεις αδέρφια;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Μοναχοπαίδι.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Οι γονείς σου;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Λείπουν...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πως τα πάτε;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Τους αγαπώ και με αγαπούν.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Σπάνιο...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Δε μου χαλάνε ποτέ χατήρι.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μίλα μου για εκείνους.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Είναι πάντα δίπλα μου. Σε ό,τι χρειαστώ.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Όλα υπέροχα λοιπόν...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Ναι. Με βοήθησαν και με το πρόβλημα που είχα στο σχολείο.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ποιο πρόβλημα;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Ξέρεις... Δεν ήμουν ποτέ δημοφιλής. Οι συμμαθητές μου με κοροΐδευαν. Κάποια φορά μέχρι και που με χτύπησαν.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ (τρομαγμένος): Δε μπορεί...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Αλήθεια σου λέω.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Και τι έγινε τελικά;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Όλα άλλαξαν όταν...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Όταν;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Όταν σε συνάντησα στο πάρκο.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πως;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Μόλις σε είδα. Με τη μάσκα...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πες μου.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Ήθελα να μάθω ποιος ήσουν.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ο...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ (τον διακόπτει): Ο Δίκαστης Ντρεντ.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πως το ξέρεις;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Έψαξα κι έμαθα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Και μετά;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Ζήτησα από τους γονείς μου τη στολή. Και τη μάσκα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Την έχεις;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Μου την πήραν την ίδια μέρα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Τη φόρεσες;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Όχι ακόμα. Σήμερα είναι η μεγάλη μέρα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δε φοβάσαι;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Όχι. Θα τη φορέσω, θα γίνω δυνατός σαν εσένα και όλοι θα με...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ (τον σταματά απότομα): Δεν είναι δυνατόν...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Εξακολουθείς να αμφιβάλλεις;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Και πως το ξέρεις ότι είμαι δυνατός;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Μα είσαι ο Ντρεντ. Κυκλοφορείς πάντα με τη μάσκα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μα σου είπα... Είναι για μια θεατρική παράσταση.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Μην προσπαθείς να με κοροϊδέψεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μα...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Δεν υπάρχει καμιά παράσταση.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Όχι, σου λέω αλήθεια.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Εσύ είσαι εκείνος. Μην προσπαθείς να κρυφτείς.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Με λένε Φεντερίκο.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Γι' αυτό ήρθες στο πάρκο. Για να με βρεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Εντάξει.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Το παραδέχεσαι λοιπόν;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ας πούμε από εδώ και πέρα αλήθειες.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Θέλω να γίνω σαν κι εσένα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Συμφωνώ.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Τέλεια.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Γίνε σαν κι εμένα λοιπόν αφού το θέλεις. Όμως...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Τι;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Θέλω να μου υποσχεθείς κάτι.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Ό,τι ζητήσεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Βάλε τη στολή, όμως ό,τι κι αν συμβεί...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Ναι...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μη χρησιμοποιήσεις ποτέ τη μάσκα.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Τι είναι αυτά που λες;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν πρέπει...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Μα η μάσκα είναι το παν.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Σε παρακαλώ...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Όλοι κοιτούν κατευθείαν στο πρόσωπο.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Αυτό είναι το λάθος τους.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Γιατί λάθος;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Επειδή...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Έλα, πες μου.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πιστεύεις πως ο Δικαστής Ντρεντ είναι αυτός που είναι επειδή φοράει τη μάσκα;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Μα γι' αυτό τον τρέμουν όλοι.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Και χωρίς αυτήν, είσαι σίγουρος πως δεν θα τα κατάφερνε το ίδιο καλά;

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Συζητάμε υποθετικά πράγματα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Γιατί επιμένεις τόσο;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ίσως να προσπάθησε...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Ποιος;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ο Ντρεντ. Να προσπάθησε να βγάλει τη μάσκα.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Μα τι λες;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μα όσο και να προσπάθησε, ποτέ δεν τα κατάφερε να την ξεκολλήσει από πάνω του.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Κι έτσι να έγινε, καμιά σημασία δεν έχει.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Είμαι σίγουρος πως έτσι έγινε. Κι ακόμα μερικές φορές θυμάται τον εαυτό του πριν τη μεταμόρφωση. Και αναρωτιέται τι θα είχε γίνει αν...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Αν;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Αν είχε μείνει όπως ήταν. Ή τουλάχιστον, αν θα μπορούσε να γίνει κάποιος άλλος, χωρίς να χρειάζεται μια μάσκα.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Θες να πεις πως...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ίσως μπορούμε ν' αλλάξουμε, χωρίς ν' αλλάξουμε προσωπείο.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Μπορεί να έχεις δίκιο.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μπορεί να κάνω και λάθος. Δεν ξέρω... (Γυρίζει να φύγει).

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Φεύγεις;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πρέπει.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ: Αντίο λοιπόν...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ίσως τα ξαναπούμε...
(Σκοτάδι).

8.

Πίσω στο δάσος. Ο Φεντερίκο κάθεται στο χώμα σκεπτικός. Γυρίζει προς το κοινό.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πρέπει να βρω εκείνη την κοπέλα. Πως όμως να εμφανιστώ έτσι; Δεν θέλω να την τρομάξω. Θέλω απλά να την κοιτάξω στα μάτια. Να της πιάσω το χέρι. Να της πω πως την αγαπώ. Πρέπει να βρω μια λύση.

(Στη σκηνή μπαίνει ένας πολύ όμορφος άνδρας. Κοιτάει υποτιμητικά τον Φεντερίκο).

ΑΝΔΡΑΣ: Ποιος είσαι εσύ;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Με λένε...

ΑΝΔΡΑΣ: Δε με νοιάζει. Μα πως μπορείς...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Τι πράγμα;

ΑΝΔΡΑΣ: Να ζεις με τόση ασχήμια.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Έτσι γεννήθηκα.

ΑΝΔΡΑΣ: Άμοιρε...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μη μου μιλάς έτσι.

ΑΝΔΡΑΣ: Παραφέρθηκα. Συγνώμη. Όμως η όψη σου με τρόμαξε.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Εσύ ήσουν πάντα;

ΑΝΔΡΑΣ: Τι;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Τόσο όμορφος;

ΑΝΔΡΑΣ: Από μικρό παιδί. Λιποθυμούσαν όλα τα κορίτσια όταν πέρανα από δίπλα τους. Και μετά, χάρη στην εμφάνιση μου έγινα διάσημος. Οι γυναίκες παθαίνουν υστερία και μόνο στο άκουσμα του ονόματός μου.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ουάου.

ΑΝΔΡΑΣ: Ξέρεις τι σημαίνει σταρ του κινηματογράφου; Τι σημαίνει να γυρίζεις τη μια ταινία πίσω από την άλλη; Παράδεισος.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ωραίο ακούγεται. Πιστεύεις ότι κι εγώ...

ΑΝΔΡΑΣ (καγχάζοντας): Ούτε καν... Με αυτή την εμφάνιση; Το πολύ πολύ να έπαιζες σε καμία ταινία επιστημονικής φαντασίας της συμφοράς.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ξέρεις... Νομίζω πως ίσως θα μπορούσες να με βοηθήσεις.

ΑΝΔΡΑΣ: Πώς;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μου αρέσει μια κοπέλα... Πολύ... Την αγαπώ...

ΑΝΔΡΑΣ: Και από μένα τι θες;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Προσπάθησα να την πλησιάσω, μα δεν τα κατάφερα.

Φοβάμαι πως με την εμφάνιση μου θα τρομάξει.

ΑΝΔΡΑΣ: Και λοιπόν;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Χρειάζομαι ένα πρόσωπο σαν το δικό σου.

ΑΝΔΡΑΣ: Όλοι ζηλεύουν το πρόσωπό μου.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν το ζηλεύω. Το χρειάζομαι.

ΑΝΔΡΑΣ: Δε γίνεται...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Σε παρακαλώ...

ΑΝΔΡΑΣ: Δε γίνεται να σου δώσω το πρόσωπό μου. Δε μπορώ...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μια μάσκα...

ΑΝΔΡΑΣ: Τι πράγμα;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πίσω από μια μάσκα κρύβεσαι κι εσύ...

ΑΝΔΡΑΣ: Όχι, δεν είναι αλήθεια...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Όπως όλοι μας...

ΑΝΔΡΑΣ: Και έτσι να είναι, πως μου ζητάς να σου χαρίσω το μυστικό της επιτυχίας μου;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δάνεισε μου τη μάσκα σου. Θα κάνεις έναν άνθρωπο ευτυχισμένο.

ΑΝΔΡΑΣ: Μη με πλησιάζεις...

(Ο Φεντερικό πλησιάζει τον όμορφο άνδρα. Τον αγγίζει. Ακουμπά το πρόσωπό του. Σκοτάδι. Ακούγονται κραυγές πόνου. Όταν το φως επιστρέφει, ο άντρας έχει εξαφανιστεί. Ο Φεντερικό είναι μόνος του στη σκηνή, όχι πια με το πρόσωπο του Δικαστή Ντρεντ, αλλά με το πρόσωπο του όμορφου άνδρα).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ *(Κατεβαίνει από τη σκηνή και προχωρά ανάμεσα στο κοινό):* Τώρα μπορώ να ζήσω ανάμεσά σας χωρίς να κινδυνεύω. Θα με βλέπετε έτσι όμορφο, μα δε θα ξέρετε πως από πίσω κρύβεται το αληθινό φρικτό μου πρόσωπο. Γιατί πάντα θα είμαι εκείνος. Ο Ντρεντ. Δε μπορώ να ξεφύγω.

(Επιστρέφει στη σκηνή).

Και τώρα το μόνο που μένει είναι να τη βρω. Που όμως;

(Το σκέφτεται).

Μια καλή ιδέα θα ήταν να πάω στο μέρος που την είδα την τελευταία φορά.

Αυτό θα κάνω.

(Ξαναγυρνά προς το κοινό).

Αχ πόσο θέλω να την ξαναδώ.

(Φεύγει με ενθουσιασμό από τη σκηνή. Σκοτάδι για λίγο. Όταν τα φώτα ξανανάβουν, βλέπουμε το Φεντερίκο ξανά στο πάρκο όπου πρωτοσυνάντησε τον Ρομπέρτο).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Είμαι πια πολύ κοντά.

(Γυρνάει προς το κοινό και πάλι).

Ξέρω τι σκέφτεστε.

Κοτζάμ Δικαστής Ντρεντ και να έχει το μυαλό του σε αγάπες και λουλούδια. Έχετε δίκιο. Δε θα έπρεπε να σκέφτομαι έτσι. Όμως από τη στιγμή που είδα αυτό το κορίτσι, δεν μπορώ να το βγάλω από το μυαλό μου.

Αν είναι ο Ντρεντ να συνεχίσει να επιβάλλει το νόμο, πρέπει πρώτα να βρει εκείνο το κορίτσι.

Ύστερα, όλα θα γίνουν όπως πριν...

(Κοντοστέκεται και καρφώνει το βλέμμα του στη δεξιά γωνία της σκηνής).

Νομίζω πως τη βλέπω. Κάθεται εκεί, στο ίδιο παγκάκι με την περασμένη φορά. Η καρδιά μου πάει να σπάσει. Πρέπει να πάω να της μιλήσω. Ή τώρα, ή ποτέ...

(Αποχωρεί από τη σκηνή. Σκοτάδι).

9.

Η Έλλα κάθεται μόνη της σ' ένα παγκάκι. Φαίνεται να είναι λίγο αφηρημένη. Ο Φεντερίκο την πλησιάζει με αργά, αλλά σταθερά βήματα. Φτάνει σχεδόν δίπλα της, όμως εκείνη δεν τον έχει ακόμη αντιληφθεί. Της πιάνει απαλά τον ώμο. Εκείνη τινάζεται σαν να την χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Τότε για πρώτη φορά τον κοιτά, με φανερή την έκπληξη στο βλέμμα της.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Γεια σου.

ΕΛΛΑ: Γεια.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ξέρεις...

ΕΛΛΑ: Ναι...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Σε είδα που καθόσουν μόνη σου και είπα να...

ΕΛΛΑ: Να;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Να έρθω να σου μιλήσω.

(Όσο συνεχίζουν να μιλάνε, κοιτάνε ο ένας τον άλλον βαθιά μέσα στα μάτια).

ΕΛΛΑ: Γιατί θέλησες να μου μιλήσεις;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Είσαι τόσο όμορφη...

ΕΛΛΑ: Κι εσύ...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ξέρεις, από την πρώτη στιγμή που σε παρατήρησα, δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω σου.

ΕΛΛΑ: Πρώτη φορά μου λένε κάτι τέτοιο.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν είναι αλήθεια. Δε μπορεί να είναι αλήθεια.

ΕΛΛΑ: Δεν έχω συνηθίσει ν' ακούω τόσο όμορφες λέξεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Εγώ τα λέω. Τα λέω και τα πιστεύω.

ΕΛΛΑ: Εγώ πάλι δεν ήμουν ποτέ καλή στα λόγια.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Είσαι. Περισσότερο απ' όσο πιστεύεις.

ΕΛΛΑ: Δε μπορεί να είσαι αληθινός...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μη φοβάσαι αυτό που νιώθεις.

ΕΛΛΑ: Δεν ξέρω...

(Συνεχίζουν πάντα να κοιτάζονται βαθιά μέσα στα μάτια).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μην υποτιμάς τον εαυτό σου.

ΕΛΛΑ: Δε μπορεί να συμβαίνει αυτό.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δέξου το. Αφέσου.

ΕΛΛΑ: Ποτέ δεν ξανάνιωσα έτσι.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Κι όμως ακόμα δεν είσαι σίγουρη.

ΕΛΛΑ: Προσπαθώ να το διαχειριστώ.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ίσως να φοβάμαι κι εγώ... Αλλά ξέρω τι αισθάνομαι.

ΕΛΛΑ: Θέλω να μου το πεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Σ' αγαπώ.

ΕΛΛΑ: Θα τα καταφέρουμε;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ακόμα αμφιβάλλεις;

ΕΛΛΑ: Ακόμα φοβάμαι...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Όταν η αγάπη είναι μεγάλη, οι μικρότερες αμφιβολίες γίνονται φόβος.

Όταν οι μικροί φόβοι γίνονται μεγάλοι, η μεγάλη αγάπη φυτρώνει εκεί... ***

ΕΛΛΑ: Και μετά ριζώνει. Για πάντα...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Για πάντα...

ΕΛΛΑ: Σ' αγαπώ.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Άσε με να χαϊδέψω τα μάγουλά σου.

ΕΛΛΑ: Φίλα με.

(Φιλιούνται παθιασμένα).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Όπως το είχα ονειρευτεί.

ΕΛΛΑ: Έχω ακόμα στα χείλη μου τη γεύση σου. Και μ' αρέσει...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Θέλω να σε σφίξω στην αγκαλιά μου...

ΕΛΛΑ: Μη σταματάς να μου μιλάς.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Να μείνουμε για πάντα έτσι.

ΕΛΛΑ: Μέχρι το τέλος των πάντων.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μέχρι το τέλος των πάντων.

(Αγκαλιάζονται. Φιλιούνται ξανά).

ΕΛΛΑ: Νιώθω πως ζω μέσα σ' ένα όνειρο... Φοβάμαι πως θα ξυπνήσω και όλα θα έχουν χαθεί.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν είναι όνειρο.

ΕΛΛΑ: Ακόμα αρνούμαι να το παραδεχτώ.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Είμαι εδώ τώρα. Μαζί σου. Και δεν πρόκειται να φύγω.

ΕΛΛΑ: Μη μ' αφήσεις.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ποτέ.

ΕΛΛΑ: Μ' ανατριχιάζει το άγγιγμά σου.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Αγάπη μου...

ΕΛΛΑ: Θέλω...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Τι;

ΕΛΛΑ: Να μπορούσε αυτή η στιγμή να κρατήσει για πάντα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Αν το θελήσουμε στ' αλήθεια, ίσως και να κρατήσει.

ΕΛΛΑ: Θέλω να με φιλήσεις. Ξανά και ξανά. Να κολλήσεις επάνω μου.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Τα σώματά μας να ενωθούν.

ΕΛΛΑ: Να γίνουμε ένα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Να γίνουμε ένα.

(Φιλιούνται ξανά, αυτή τη φορά πιο παθιασμένα από ποτέ. Κι ύστερα ξαπλώνουν κάτω αγκαλιά).

ΕΛΛΑ: Ξέρεις...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ναι;

ΕΛΛΑ: Θα ήθελα να μπορούσαμε να πετάξουμε...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Να πετάξουμε;

ΕΛΛΑ: Να γυρίσουμε όλο τον κόσμο.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πόσο όμορφο ακούγεται...

ΕΛΛΑ: Να βλέπαμε τις πόλεις... Τους ανθρώπους... Από ψηλά. Πόσο διαφορετικοί θα έμοιαζαν...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Θα ήταν σα ζωγραφιά...

ΕΛΛΑ: Κι ύστερα να πηγαίναμε στο πιο μακρινό, στο πιο ψηλό σύννεφο.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Στο πιο ψηλό σύννεφο.

ΕΛΛΑ: Και να μέναμε εκεί για πάντα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Για πάντα...

ΕΛΛΑ: Αλλά δε γίνεται.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μπορούμε όμως να κλείσουμε τα μάτια και να το φανταστούμε.

ΕΛΛΑ: Να το ζήσουμε.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ας το κάνουμε λοιπόν.

(Κλείνουν και οι δύο τα μάτια).

ΕΛΛΑ: Τι βλέπεις;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Γαλάζιο.

ΕΛΛΑ: Απέραντο γαλάζιο.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Και σκόρπιες λευκές πινελιές.

ΕΛΛΑ: Σαν πίνακας ζωγραφικής.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Σαν πίνακας ζωγραφικής.

ΕΛΛΑ: Κι είναι τόσο ήρεμα εδώ.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Είμαστε μόνο οι δυο μας.

ΕΛΛΑ: Εμείς... Μόνοι...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Σ' αγαπώ.

ΕΛΛΑ: Σ' αγαπώ.

(Αγκαλιάζονται και φιλιούνται ξανά. Κυλιούνται στο έδαφος. Αρχίζουν να βγάζουν ο ένας τα ρούχα του άλλου. Σιγά σιγά σκοτάδι πέφτει στη σκηνή. Ακούγονται μόνο οι αναστεναγμοί τους).

***** Από τον «Άμλετ» του William Shakespeare.**

10.

Στο εσωτερικό ενός δωματίου. Η Έλλα είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Μοιάζει πολύ ευτυχισμένη. Χαμογελά. Στη σκηνή μπαίνει η Σοφία. Ξαπλώνει δίπλα της.

ΣΟΦΙΑ: Θέλω να μου τα πεις όλα.

ΕΛΛΑ: Ποια όλα;

ΣΟΦΙΑ: Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις.

ΕΛΛΑ: Εντάξει λοιπόν.

ΣΟΦΙΑ: Λέγε.

ΕΛΛΑ: Επιτέλους έγινε.

ΣΟΦΙΑ: Αυτό φαίνεται από χιλιόμετρα μακριά.

ΕΛΛΑ: Βρήκα τον έρωτα της ζωής μου.

ΣΟΦΙΑ: Πες μου πως είναι.

ΕΛΛΑ: Δεν έχεις ξαναδεί πιο όμορφο.

ΣΟΦΙΑ: Έχει τόση σημασία το ότι είναι όμορφος;

ΕΛΛΑ: Ίσως τελικά και να μην έχει.

ΣΟΦΙΑ: Έχεις άλλαξει. Πολύ...

ΕΛΛΑ: Καιρός δεν ήταν;

ΣΟΦΙΑ: Κάτι μου λέει πως η ομορφιά του δεν είναι το σημαντικότερο...

ΕΛΛΑ: Ξέρεις, το ένιωσα από την αρχή.

ΣΟΦΙΑ: Πως;

ΕΛΛΑ: Με το πρώτο άγγιγμα. Ήταν σαν με χτύπησε κεραυνός.

ΣΟΦΙΑ: Δε θα πω ότι δε σε ζηλεύω.

ΕΛΛΑ: Ακόμα κι αυτό όμως, δεν είναι το σημαντικότερο.

ΣΟΦΙΑ: Και ποιο είναι;

ΕΛΛΑ: Τον ερωτεύτηκα γιατί ήταν ο πρώτος που με αγάπησε γι' αυτό που είμαι κι όχι γι' αυτό που δείχνω.

ΣΟΦΙΑ: Και πως το κατάλαβες;

ΕΛΛΑ: Δεν μπορώ να στο εξηγήσω. Δε χρειάστηκε να πει κάτι. Ήταν το βλέμμα του. Τα μάτια του. Σαν να με ήξερε από χρόνια. Ένιωσα ότι μπορούσε να δει μέσα από μένα.

ΣΟΦΙΑ: Μεταφυσικό.

ΕΛΛΑ: Μην κοροϊδεύεις...

ΣΟΦΙΑ: Μιλάω σοβαρά αδελφούλα.

ΕΛΛΑ: Νιώθω πως θα μπορούσα να ζήσω όλη μου τη ζωή μαζί του.

ΣΟΦΙΑ: Δε σ' έχω ξαναδεί τόσο ενθουσιασμένη.

ΕΛΛΑ: Μάλλον δεν υπήρξα ποτέ.

ΣΟΦΙΑ: Μπορεί...

ΕΛΛΑ: Λένε πως μόνο μια φορά στη ζωή σου γνωρίζεις την αληθινή αγάπη.

ΣΟΦΙΑ: Κι ίσως να μην το αντιληφθείς και να την αφήσεις να φύγει.

ΕΛΛΑ: Ποτέ δε θα τον αφήσω να φύγει. Ποτέ, τ' ακούς;

ΣΟΦΙΑ: Είσαι τυχερή που το κατάλαβες.

ΕΛΛΑ: Είμαι πολύ ερωτευμένη.

ΣΟΦΙΑ: Πολλές θα ήθελαν να βρίσκονται στη θέση σου.

ΕΛΛΑ: Δεν είναι αυτό το θέμα μας.

ΣΟΦΙΑ: Πρέπει να προσέξεις όμως.

ΕΛΛΑ: Τι θέλεις να πεις;

ΣΟΦΙΑ: Δεν πρέπει να κάνεις κάτι και να χάσεις αυτό που έχεις.

ΕΛΛΑ: Δεν πρόκειται. Απλά θα το ζήσω.

ΣΟΦΙΑ: Το χρωστάς στον εαυτό σου.

ΕΛΛΑ: Δε με νοιάζει ο εαυτός μου.

ΣΟΦΙΑ: Τόσο πολύ τον αγαπάς λοιπόν;

ΕΛΛΑ: Τόσο. Κι ακόμα περισσότερο.

ΣΟΦΙΑ: Θέλω να μου πεις κι άλλα. Θέλω να νιώσω λίγη από την ευτυχία σου.

ΕΛΛΑ: Όταν είμαι μαζί του είναι σαν ο χρόνος να σταματά.

ΣΟΦΙΑ: Εγώ πότε θα τον γνωρίσω;

ΕΛΛΑ *(Συνεχίζει, σαν να μην άκουσε την ερώτηση):* Είναι σαν να είμαστε σ' έναν άλλο κόσμο, όπου υπάρχουμε μόνο εκείνος κι εγώ.

ΣΟΦΙΑ: Τόση ευτυχία που καταντά ύποπτη.

ΕΛΛΑ: Τι θέλεις να πεις;

ΣΟΦΙΑ: Δεν είναι δυνατή τόση τελειότητα. Πάντα κάποιο μελανό σημείο υπάρχει.

ΕΛΛΑ: Ζηλεύεις, γί' αυτό τα λες.

ΣΟΦΙΑ: Είναι κανόνας της ζωής.

ΕΛΛΑ: Οι κανόνες έχουν εξαιρέσεις.

ΣΟΦΙΑ: Που τους επιβεβαιώνουν...

ΕΛΛΑ: Γίνεσαι φτηνή...

ΣΟΦΙΑ: Θέλω απλά να σε προστατέψω.

ΕΛΛΑ: Δεν έχω ανάγκη την προστασία σου. Έχω εκείνον.

ΣΟΦΙΑ: Ελπίζω να έχεις δίκιο...

ΕΛΛΑ: Σταμάτα πια να ανησυχείς για μένα. Μην ξεχνάς πως είμαι η μεγάλη σου αδελφή.

ΣΟΦΙΑ: Ποτέ δεν ήταν τέτοια η σχέση μας. Οι ρόλοι είχαν αντιστραφεί.

ΕΛΛΑ: Καιρός λοιπόν να επανέλθουν στην κανονικότητα.

ΣΟΦΙΑ: Πάντα θα θέλω το καλό σου.

ΕΛΛΑ: Το ξέρω. Αλλά ειλικρινά αυτή τη φορά είναι διαφορετικά τα πράγματα.

ΣΟΦΙΑ: Εντάξει. Πήγαινε λοιπόν να τον βρεις.

ΕΛΛΑ: Ήδη μου λείπει.

ΣΟΦΙΑ: Ε, φύγε τότε. Τι κάθεσαι και χάνεις τον καιρό σου μαζί μου;

ΕΛΛΑ: Σύντομα θα τον γνωρίσεις...

ΣΟΦΙΑ: Όποτε εσύ το θελήσεις.

ΕΛΛΑ: Σύντομα.

ΣΟΦΙΑ: Σύντομα λοιπόν.

ΕΛΛΑ: Ώρα να φεύγω όμως. Έχω αργήσει.

ΣΟΦΙΑ: Πήγαινε.

ΕΛΛΑ: Με συγκινεί που πάντα είσαι εδώ για μένα.

ΣΟΦΙΑ: Άντε λοιπόν... Φεύγα.

ΕΛΛΑ: Αντίο αδελφούλα. Σ' ευχαριστώ.

ΣΟΦΙΑ: Γεια σου. Και να προσέχεις.

ΕΛΛΑ: Κι εσύ να θυμάσαι: Εγώ μ' αυτόν τον άντρα είμαι πολύ ερωτευμένη...

Πολύ ερωτευμένη σου λέω...

(Η Έλλα σηκώνεται από το κρεβάτι και βγαίνει από το δωμάτιο χοροπηδώντας. Η Σοφία την κοιτάζει χαμογελαστή. Με το που κλείνει η πόρτα του δωματίου, το βλέμμα της Σοφίας αλλάζει και γίνεται ανήσυχο. Σκοτάδι).

11.

Ο Φεντερίκο και η Έλλα βρίσκονται στο πάρκο που πρωτογνωρίστηκαν. Κοιτούν ο ένας τον άλλον στα μάτια και χαμογελούν, χωρίς να μιλούν. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα, η Έλλα σπάει τη σιωπή.

ΕΛΛΑ: Ξέρεις γιατί σ' αγαπάω τόσο πολύ;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Κάτι υποψιάζομαι, αλλά πρότιμω να το ακούσω από τα όμορφα σου χείλη...

ΕΛΛΑ: Ήσουν ο πρώτος... Ο πρώτος άνθρωπος που...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Που;

ΕΛΛΑ: Που είδε μέσα από μένα. Που δεν έμεινε απλά στην εξωτερική μου εμφάνιση.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Αχ και να ξερες...

ΕΛΛΑ: Τι εννοείς;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ξέχνα το. Τι λέγαμε λοιπόν;

ΕΛΛΑ: Για το πόσο ερωτευμένη είμαι μαζί σου.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Θέλεις να μείνουμε μαζί;

ΕΛΛΑ: Τι είπες;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ρώτησα αν...

ΕΛΛΑ: Το άκουσα...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Και τι έχεις να πεις;

ΕΛΛΑ: Αν ήξερες πόσο με ευτυχισμένη με κάνεις...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Θέλω να ζήσω όλη μου τη ζωή μαζί σου.

ΕΛΛΑ: Κι εγώ το θέλω.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πριν όμως γίνει αυτό θα πρέπει να...

ΕΛΛΑ: Τι θα πρέπει;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Κοίταξε, θέλω να είμαι απόλυτα ειλικρινής μαζί σου.

ΕΛΛΑ: Εννοείς πως μου έχεις κρύψει κάτι;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Θέλω να σου πω την ιστορία μου. Από την αρχή.

ΕΛΛΑ: Και είναι τόσο τρόμερη;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Χρειάζεται να την ξέρεις.

ΕΛΛΑ: Με τρομάζεις...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Η αγάπη μας είναι τόσο δύνατη που καμιά πραγματικότητα δεν μπορεί να τη χαλάσει. Απλά πρέπει να ξέρεις.

ΕΛΛΑ: Σ' ακούω λοιπόν.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν ήμουν πάντα όπως με βλέπεις...

ΕΛΛΑ: Να χαρείς, μην αρχίσεις τώρα να μου λες για τα παιδικά σου χρόνια.

Τι σημασία έχουν όλα αυτά; Δεν καταλαβαίνω...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Άκουσε με, σε παρακαλώ.

ΕΛΛΑ: Καλά...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Αν είναι να είμαστε μαζί, θα πρέπει να δεις το αληθινό μου πρόσωπο...

ΕΛΛΑ: Τι πράγμα;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Αυτό που βλέπεις τώρα απέναντί σου, είναι απλά μια μάσκα.

(Γυρίζει το πρόσωπο του από την άλλη και ξεκολλάει τη μάσκα με το όμορφο πρόσωπο. Όταν ξαναγυρίζει προς την Έλλα, τον βλέπουμε ξανά με τη μάσκα του Δικαστή Ντρεντ).

Αυτός είμαι λοιπόν... Έτσι είμαι στην πραγματικότητα.

ΕΛΛΑ (σοκαρισμένη): Φοβάμαι...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Αυτό ήταν πάντα το πρόσωπο μου.

ΕΛΛΑ: Δε συμβαίνει στ' αλήθεια αυτό. Ζω έναν εφιάλτη...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν ήταν η πρώτη φορά που σε είδα, όταν σου μίλησα. Είχα προσπαθήσει να σε πλησιάσω ξανά, αλλά με...

ΕΛΛΑ: Σταμάτα...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν τα είχα κατάφερι τότε. Όμως ούτε εκείνη ήταν η αρχή της ιστορίας μας...

ΕΛΛΑ (με λυγμούς): Σε παρακαλώ, μη συνεχίζεις...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Σε πρωτοαντίκρισα στο πάρτυ της αδελφής σου της Σοφίας.

Δεν είχα προλάβει να...

ΕΛΛΑ (τον διακόπτει): Δεν μπορώ να το πιστέψω...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Αγάπη μου;

ΕΛΛΑ: Τελειώσαμε.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δε μπορεί να το εννοείς.

ΕΛΛΑ: Το ξέρεις πως ο λόγος που είχα φύγει από το πάρτυ της αδελφής μου ήσουν εσύ;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Όχι... Δεν είναι αλήθεια...

ΕΛΛΑ: Και μετά... Όταν σε είχα δει να με πλησιάζεις τρομοκρατήθηκα.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Ας τα ξεχάσουμε όλα αυτά...

ΕΛΛΑ: Δε γίνεται να είμαστε μαζί.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μα σ' αγαπάω...

ΕΛΛΑ: Το χειρότερο είναι πως κι εγώ σ' αγαπάω. Ακόμα...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δεν είναι αρκετό αυτό;

ΕΛΛΑ: Θέλω να φύγεις...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Κι όλα όσα είπαμε;

ΕΛΛΑ: Δεν ειπώθηκαν ποτέ...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Μη το κάνεις αυτό...

ΕΛΛΑ: Ας το σταματήσουμε τώρα. Πριν σε μισήσω.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Σε ικετεύω...

ΕΛΛΑ (σα να μην τον άκουσε): Πριν σε μισήσω γιατί μ' έκανες να σ' αγαπήσω.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Δε γίνεται να με μισήσεις. Ούτε εγώ έσενα...

ΕΛΛΑ: Πρέπει να το τελειώσουμε εδώ, δεν το καταλαβαίνεις;

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ (κλαίγοντας, μέσα σε λυγμούς): Σ' αγαπάω.

ΕΛΛΑ: Θα φύγω εγώ. Και σε παρακαλώ μην ψάξεις να με βρεις. Ποτέ...

(Η Έλλα φεύγει με δάκρυα να τρέχουν στο πρόσωπό της. Ο Φεντερίκο μένει μόνος του στη σκηνή. Πέφτει στα γόνατα. Κλαίει σπαρακτικά. Σωριάζεται στο πάτωμα. Το χτυπάει με τα χέρια του, που ματώνουν. Μόνο δυο λέξεις καταφέρνει με δυσκολία να ψελλίσει).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Όλα τέλειωσαν...

(Σκοτάδι).

12.

Ο Φεντερίκο βρίσκεται ξανά στο δάσος/καταφύγιό του. Είναι σε κατάσταση σοκ. Μιλάει με λυγμούς.

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ: Πόσο αφελής ήμουν. Πίστευα πως θα μπορούσα να ζήσω μια κανονική ζωή σαν όλους τους άλλους. Αλίμονο.

Γελάστηκα για δεύτερη φορά. Η πρώτη ήταν όταν είχα την ψευδαίσθηση πως μόνο οι δυνατοί επιβιώνουν. Κι όταν τιμωρήθηκα σκληρά γι' αυτό, μετά έκανα πάλι το ίδιο λάθος. Πίστεψα πως αν χρησιμοποιούσα το πρόσωπο κάποιου άλλου, πιο όμορφου, θα ήμουν σε θέση να συνυπάρξω και πάλι με τους ανθρώπους. Με τη γυναίκα που αγάπησα. Που λάτρεψα πάνω και πέρα από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο.

Οικτρή πλάνη.

Όσες μάσκες κι αν φορέσω, δεν πρόκειται ποτέ να εξαφανίσω το πραγματικό αποκρουστικό μου πρόσωπο. Θα έπρεπε να μάθω να ζω με αυτό. Όμως δεν μπορώ. Δεν το αντέχω.

Όλοι θα με βλέπουν και θα με φτύνουν.

Ακόμα κι εκείνη. Εκείνη που νόμισα πως θα με αποδεχόταν γι' αυτό που είμαι κι όχι γι' αυτό που φαινόμουν, με πρόδωσε. Μου ράγισε την καρδιά.

Δεν γίνεται να ζήσεις χωρίς αγάπη. Όση δύναμη κι αν έχεις, αν δεν μπορείς ν' αγαπήσεις και ν' αγαπηθείς, είσαι στην ουσία αδύναμος.

(Γυρίζει προς το κοινο).

Δείτε με. Είμαι εγώ που στην αρχή σας απειλούσα. Γελούσα μαζί σας. Περηφανευόμουν για τη δύναμή μου. Σας έλεγα πως τα τέρατα μπορούν να γίνουν πρίγκηπες.

(Χαμηλώνει το βλέμμα του).

Τώρα ντρέπομαι ακόμα και να σας κοιτάξω. Είστε πιο δυνατοί από μένα. Γιατί έχετε ζήσει τον έρωτα. Εγώ αποδείχθηκα ανίκανος να τα καταφέρω. Και στέκομαι πια εδώ μπροστά σας, έχοντας χάσει τα πάντα.

Όμως μη φοβάστε. Δεν θ' ανέχεστε για πολύ ακόμα την εκνευριστική παρουσία μου. Την έχω πάρει την απόφασή μου. Το τέρας πρέπει να πεθάνει. Μόνο έτσι θα λυτρωθεί.

(Σκίζει κλαίγοντας τα ρούχα του. Ύστερα γυρίζει την πλάτη του στο κοινό και αρχίζει να ξεκολλάει από το πρόσωπό του τη μάσκα του Δικαστή Ντρεντ. Ουρλιάζει από τον πόνο. Πηχτές σταγόνες αίμα στάζουν στο πάτωμα. Γυρίζει πάλι στο κοινό με το πρόσωπο του ματωμένο και τα χαρακτηριστικά του να διακρίνονται με πολύ μεγάλη δυσκολία).

Αυτός είμαι λοιπόν. Όπως με βλέπετε. Κι ήρθε η ώρα να σας απαλλάξω από...

(Ακούγονται χαρούμενες φωνές που διακόπτουν τα λόγια του. Σκοτάδι πέφτει στο σημείο που στέκεται. Φωτίζεται η άλλη άκρη της σκηνής. Οι γονείς του Φεντερίκο, μαζί με τον Ρομπέρτο περπατούν αμέριμνοι συζητώντας και γελώντας. Λίγο πιο πίσω τους η Έλλα, φαίνεται επίσης πολύ ευτυχισμένη. Ο Φεντερίκο τους κοιτά κρυμμένος. Οι πόνοι επιστρέφουν. Υποφέρει. Πετάγεται μουγκρίζοντας μπροστά τους. Εκείνοι κοντοστέκονται τρομαγμένοι. Κοιτιούνται για λίγο με τον Φεντερίκο χωρίς να μιλούν. Απόλυτη σιωπή. Ο Φεντερίκο τη σπάει).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ (σχεδόν ακατάληπτα): Κοιτάξτε με. Μην αποστρέφετε το βλέμμα σας.

Διαπράξατε το μεγαλύτερο αμάρτημα και θα τιμωρηθείτε. Η τελευταία απονομή δικαιοσύνης του Δικαστή Ντρεντ.

(Ορμά επάνω τους με μανία. Τους ρίχνει κάτω τον έναν μετά τον άλλον. Σιγά σιγά σκοτάδι πέφτει πρώτα στον πατέρα, μετά στη μητέρα, μετά στον Ρομπέρτο και τέλος στην Έλλα. Όταν τα φώτα ξανανοίγουν, στη σκηνή είναι μόνος του ο Φεντερίκο, μέσα σε μια λίμνη αίματος. Κοιτάει το κοινό γρυλλίζοντας. Καταφέρνει να ψελλίσει μόνο μια φράση).

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ (χαμηλόφωνα, αλλά καθαρά): Το σημαντικότερο πράγμα που θα μάθετε ποτέ είναι ν' αγαπάτε και ν' αγαπιέστε...

(Γυρίζει από την άλλη και απομακρύνεται χοροπηδώντας και μουγκρίζοντας προς το δάσος. Ακούγεται το τραγούδι *Nature Boy* του *Nat King Cole*. Σκοτάδι).